

Megőrzött szerelem

Van, aki a perceknek él, van, aki az éveknek, van, aki az egész életnek. Vannak alkuk, megalkuvások, tévedések, van, aki előre lát, tervez jövőt épít, és elszánt akarattal küzd a megálmodott célért. Jellemtől függ, és milyen erkölcsi normákat tesz magáévá valaki, mibe kényszeríti a sors, vagy hova sodorja az élet. Milyen példákkal szembesül jó vagy rossz elvekkal azonosul, ember tud-e maradni az embertelenségben. Különbséget tud-e tenni, ki a barát, ki a cimbor, mit ér nála az ígéret, az adott szó, az eskü. A szó szép-e a szájából, és igaz-e?

Szerelem csak egyfajta lehet, az igaz, aki egy életen át kitart, ha jó a sorsuk, ha rossz. Óhajtott szerelem, színlelt, érdekből, kíváncsiságból, szerelem érzelmek nélkül, számításból olyan, mint amikor üzlet kötött. Ezek is léteznek, mint ahogy mindezek ellenkezője, követője, elszennedője. Sok mindent produkál az élet, örömet, szenvedést, és mi vagyunk az okai mindkettőnek. A hirtelen fellángolásból hányszor van felébredés, csalódás?

Így van kitalálva az élet, az ember, az érzelmek-érdekek sokasága van beletöltve, van, aki túl sokat kapott belőle, van, aki keveset.

Tartja a mondás - messziről jött ember azt mond, amit akar - ezért fogadjuk sok helyen bizalmatlanul az idegent. Van úgy, hogy meg is van rá az ok, van, aki rá is szolgál a bizalmatlanságra. Aki nyíltszívű, becsületes, hamar befogadják, és megbecsülik. A messziről jött ember tiszta lappal indul, nincs ismerős, rokon, nem köti senkihez barátság, kötelezettség. Talán könnyebb neki?

Fiatal agronómus érkezett a gazdaságba, aki pályázaton nyerte el az állást. Az Alföld sík vidékéről jött a dunántúli hepe-hupás dombok közé, új kihívásokat keresett, új lehetőségeket, hogy kipróbálja magát, a szaktudását, a tehetségét. Vágyott a dombok közé a sík vidék után, volt bent egy terv, egy vágy, hogy a völgyek és dombok adatait lehetőségeket hasznosítani olyan sokoldalú gazdálkodással, ami elképesztő eredményt hozhat. Gondolt erdőre, szőlő, gyümölcsös, halas tó, legelő, amit a bemutatkozáskor, mint a terveit egy részét elmondta. A bemutatkozás másnapján az elnök adott egy hintót, hogy járja be a gazdaságot, a földeket, hogy a saját szemével lássa, nézze, mit lehet ezzel a földdel kezdeni.

Nagy szükség volt egy jól képzett gazdászra, mert a régi agronómus szegény régóta beteg.

Sándor bácsi, - mondta a kocsisnak az elnök - mutassa meg az egész határt az agronómusunknak. Meg lesz elnök úr, meg lesz, nem marad ki semmi sem, amit látni kell, ami a miénk. Először a síksági földeket járták be, utána a határ másik részét, ami dimbesdombos erdők határolta, vízmosás szabdalta szakadékok, tisztások váltotta rész. A földek utána majorság következett, bizony este lett, mire mindent szemügyre vett. Mikor beült a szobájába, kicsit elbizonytalanodott, feltette a kérdést magának - meg tudok - e ezzel birkózni?

Ne légy kishitű, intette le magát, te, a kitűnő tanuló kételkedsz, kicsit megijedtem - na ezt nem lehet - itt nincs visszafelé vezető út. Majd megoldódik minden, idő kell, fog ez menni, bár ezek a dombok egy kis fejtörést okoznak, de megoldom, megoldom, túrt a hajába. Kicsit elhagyta az önbizalmát, kicsit megijedt, mert ez ideig mindig volt mellette valaki, aki kimondta a végső szót. Most itt van egy ismeretlen helyen, idegen emberek között, nem szabad, hogy észrevegyék, hogy valamiben bizonytalan, mert akkor elveszett. Higgadtan kell mindenben dönteni, nem kapkodni, az sem jó, és beszélgetni az emberekkel sokat-sokat.

Gondolatai sokaságából kopogás zökkentette ki - tessék - szólt határozottan. A sertéstelep vezetője volt, elnézést kért, hogy már az első nap zavarja, de szeretné, ha reggel kijönne a telepre, mert elhelyezési gondjai vannak. Választani kellene a malacokat, de nincs hova tegyék őket, Ül le, ha van egy kis idő, szeretném, ha informálnál a telep helyzetéről, az ott folyó munkáról, mi az, amit sürgősen meg kell oldani. Mire mindent megbeszéltek, már éjfélre járt az idő, most már úgy érezte, ismeri a telep életét, gondjait. Megy ez, megy ez, lelkesedett magában, lassan majd mindent, mindenkit megismerek.

A gazdaságban hamar híre futott, hogy fiatal, jóvágású agronómus érkezett, kezdte meg a munkát. A női munkaerőt különös kíváncsiság foglalkoztatta, szerettek volna látni, egy kicsit pletyzni róla, mert az valami nagyon izgalmas. Egy ismeretlen embert ezer titok lengi körül, a jól értesültek susogás, valós, vagy valótlan dolgokról. Egy hét, kettő, aztán minden titok kiderül...

Az irodákban voltak fiatal nők, akik igyekeztek észrevetetni magukat, mert ha facér, talán lehet még szerencsájuk. A fiatalember tette a dolgát, mindenkire barátsággal szólt, de az is látszott, hogy határozott vezető. Valaki aztán kiderítette, hogy vőlegény, a nőket egy kis csalódás érte - nincs remény. Rövid időn belül kiderült, helyén az esze, jó szakember, a gazdaságnak ez a fontos, a többi meg majd kiderül.

Sok volt a jós, a bölcs, hogy valamikor kijelenthesse - én megmondtam. Károgó varjú minden fán akad, de ha megijed, tovább repül.

Kora reggel, amint végigjárta a gazdaságot, megnyugodva, hogy minden rendben, beindult a munka, visszatért az irodába.

Az előtérben a főkönyvelő fogadta, jó, hogy jössz Bálint öcsém, gyere be hozzám, megkaptuk a kölcsön keretet a sertéstelep rekonstrukciójára. Ez jó hír Pista bátyám, jövök azonnal, csak ledobom a gumicsizmákat. Alig kezdtek el tárgyalni, kopogtak az ajtón - a „tessékre” egy meghökkenően csinos nő lépett be. A főkönyvelőt homlokon csókolta, majd megkérdezte - nem zavarok? Nem-nem kislányom, bemutatok neked Juhász Bálintot, az új mezőgazdászunkat. Amint kezet fogtak, mindkettő szemében ezer kérdés bujkált, ezer meglepetés, ezer meglepetés, ezer kíváncsiság. Bodonyi Kata vagyok, mondta a lány határozottan - honnét repült hozzánk, Bálint? A Kiskunságból, Félegyházán születtem. Remélem, jól érzi majd magát nálunk. Először furcsa volt a dombvidék, de izgalmas, hamar megszoktam, azt hiszem, hogy nem túlzok, ha azt mondom, hogy meg is szerettem. Apa, azért jöttem be, mert hirtelen be kell mennem a városba, ne várjatok, csak estére. Puszi apa, viszlát Bálint - és Kata elviharzott. Mikor becsukódott az ajtó, Bálint megjegyezte - nem is mondtad Pista bátyám, hogy ilyen csinos lányod van? Nem szeretek dicsekedni, de nekem a legszebb a világon - ez érthető, nem? Több szó nem esett a látogatásról, a gazdaság ügyeire tértek, lassan elemezték a lehetőségeket.

Egy új ember mindig bizonyítani akar, új felfogást, új elgondolást, új terveket valósít meg. Az új ötlet, az új technológia, ha gyors sikert hoz, megvan a bizalom, a szakmai elismerés. Most minden összejött, igaz, az időjárás segített, rég nem látott bőséggel hálálták meg a földek a gondos munkát.

Az új lakás is elkészült, frissen mázolván várta, hogy Bálint beköltözzön. az otthonhagyott menyasszonyával, aki tanár volt a helyi gimnáziumban. Majdnem gyerekkoruktól ismerték egymást, talán nem is szerelem kötötte őket össze, hanem igaz barátság.

Úgy érezték, hogy régóta egy baráti szövetség köti össze őket, és természetesnek vették, hogy férj - feleség lesznek.

Mikorra az esküvőt tervezték, Ágnes édesanyja váratlanul meghalt, a beteg édesapját pedig ápolni kellett. Megállapodtak, várnak addig, míg a papa meggyógyul. Kire bíznák szegényt, nem tudna boldog lenni, ha a beteg édesapját magára hagyná. Segítünk kislányom, vigasztalták Bálint szülei, most ne mehetsz el Bálinttal, most édesapád az első. Bálint hazahaza ment, de minden látogatás után úgy érezte, hogy távolodnak el egymástól. A távolság, és hogy Bodonyi Katát megismerte, úgy érezte, hogy őt igazán tudná szeretni, mert minden gondolatát kitölti, ha meglátja, soha nem érzett, furcsán dobog a szíve. Ágnes soha nem váltotta ki benne ezt a boldogító, izgalmas érzést, kedves barát, talán még cinkos cimborá is, de nem szerelmes, az biztos. Kata vele szemben fellobbanó tűz, érzelmek sokaságát elvarázsló szépséges csoda. Ahogy közelebb kerültek egymáshoz, egyre jobban úgy érezte, nem tud nélküle élni - nem akar - ha a régi kedvesnek fáj is.

Maga sem hitte azt a változást, azt az érzelmi vargabetűt, amit a gondolatai befutottak, és mindig Katánál kötöttek ki. Gondolatait, tudása, szelleme gazdagságát igyekezett a lánnyal megismertetni. Méltó partnere volt a víg kedélyű, kacéran sziporkázó lánynak. Észre sem vették, és kezdték keresni egymást, hiányzott a másik társasága, hiányzott, ha egy nap nem látták egymást. Egy nyári este valami halaszthatatlan ügyben be kellett ugrani Kata apjához, egy fél órát diskuráltak, már éppen búcsúzott, mikor a lány hazaért. Kislányom, szólt az apja, légy szíves kísérd ki a vendéget - szerbusz Bálint, jó éjszakát.

A szőlő lugassal övezett kerten ballagtak a kiskapu felé. Bálint a lány felé fordult, és minden bevezetés nélkül kijelentette-tudod, hogy megbabonáztál? Pedig nem vagyok boszorkány, hidd el.

Álltak szembe egymással, egymás szemében kutattak valami szépet, egy igaz csodát, a szerelem tüzét. Az lángra lobbant hatalmas boldog lobogással, a két száj összeforrt fulladásig tartó érzelmes csókba. Bálint szólalt meg levegőt kapkodva, mintha csak magának akarná bizonyítani, most érzem először, hogy szerelmes vagyok. Mintha megsemmisültem volna, mintha már egyek lennének. Magához szorította a lányt, fejére hajolt, megcsókolta, és hullottak a könnyei. Mi történt Bálint - döbbsent meg Kata - fáj valami, vagy ez a boldogság? Ne-ne törődj velem, nagyobb boldogságot kaptam, mint ami elfér a szívemben, kicsordult belőle egy kevés.

Szeretnék most magammal vinni, és soha nem engedni el, de előbb valamit el kell intéznom - holnap haza megyek. Még egy csók, és sietős léptekkel ment ki a kapun.

A lány állt még egy darabig, - nem tudta mi történt, próbálta rendezni magában a történeteket, nem lett okosabb tőle. A hűvös esti szél végigsöpört a lugas sorai között, megborzongott, sietett befelé, de félúton megállt. Valami különös rossz érzés állította meg, mint aki bűnt követett el, amit titkolni kell, mert szégyent hozhat rá. Egy gondolata azt súgta, Bálint valamit titkol, valamit az otthonról a múltjából, amit rendezni akar. Nem kellett volna magához közel engedni, nem kellett volna bele szeretni, - nem tehetek róla, ilyen vonzó pasit még nem láttam. Legyintette egyet a kezével az almafa felé, mintha jó éjt kívánna, és beballagott a házba.

Másnap korán reggel Bálint már Félégyháza felé robogott, az autó félig lehúzott ablakán a földek reggeli párás illatát érezte. A bajai hídról lenézett, a Duna méltóságosan folydogált, egy-két hajó úszott a hátán, - itthon vagyok - gondolta, ez már az Alföld. Nyelte a kocsi a kilométereket, a szüleit még a reggeliző asztalnál érte, - meglepetés - öröm - megjött a gyerek. Gyere fiam, reggelizz, tüsténkedett a mama.

Közbe sok-sok kérdés a munkájáról, a földekről, az emberekről, meg tudja-e szokni a dombos vidéket. Mikor a szülők kifogytak a kérdésekből, Bálint kicsit szorongva, kicsit restelkedve a tanácsukat, véleményüket kérte. Mondd fiam, szólt az öreg Bálint, hallgatunk, ha tudunk, segítünk.

Nehéz elmondanom, kezdet Bálint, mert érzem, furdal a lelkiismeret, és nem szeretnék úgy élni, hogy valami mindig emlékeztessen a tévedésimre. Fiam, szólalt meg a mama, „mindig arra tanítottunk, hogy igaz, egyenes légy, és mindig azt is mondd.” Mi egyszerű emberek vagyunk, nekünk nem adatott meg hogy tanulni tudjunk, de a józan eszünk még megvan, talán jó tanácsokat is tudunk adni.

Arra akarlak megkérni benneteket, hogy helyes, vagy helytelen, amit tenni készülök. Nyögd már ki - szólt a papa, mi az, ami nyomja a szívedet, a válaszunktól ne félj, bár mi a véleményünk. Te bár mit határozol, mindig a mi fiunk maradsz. Édesapám - édesanyám, voltak ti szerelmesek?

Voltatok-e úgy, hogy más szerettetek meg, mint akit a sors mellétek rendelt?

Hát fiam nem, mert anyádat mikor megláttam Kecelen a bátyámék szomszédjában, nem tudtam másra gondolni, csak rá, és érte mentem minden héten látogatóba. Bálint nagyot sóhajtott, és kijelentette - Siófúzesen én szerelmes lettem, egy lányba.

A kijelentés után nagy csend lett, csak a mama szipogott és sűrűn törölgette köténye sarkával a szeméit. Nagy sokára a papa szólalt meg - Ágnessel mi lesz?

Ezért jöttem, hogy adjatok tanácsot, Ágnes kedves, mint egy testvér, mint egy igaz barát, sajnálom nagyon, de most értettem meg, hogy nem vagyok belé szerelmes. Tudom, hogy eljegyeztem, de most értettem meg, hogy ennél több kell egy házassághoz, mint amit érzek. Ezért kérek tőletek tanácsot, hogy mondjam meg Ágnesnek, és egyáltalán megtehetem-e, nem szívtelenség vagy gonoszság, amit teszek?

A szülőket leforrázta ez a kérés - Ágnesre már úgy tekintettek, mint menyükre - majd hosszú hallgatás a papa kijelentette, - ezt fiam nem teheted meg. Ágnesre végzetes következményekkel járna, neked pedig örökös lelkifurdalás, örökös lelki teher nehezede a szívedre.

Úgy pedig nem lehet élni.

Ez a lány tavaly veszítette el az édesanyját, az apja még él, ki tudja hány napig, ekkora bajban itt hagyni bűn, kegyetlenség, embertelenség - ez végzetes lehet. Fiam, vette át a szót a mama, ez a lány szeret téged, idáig azt láttuk, hogy te is szereted, most nem hagyhatod cserbe, tudom, ismerlek, nem nyugodna meg soha a lelkiismereted. Lehet, hogy nem az a mindent elsöprő szerelem tombol a szívében, de attól még hűséges, jó feleséged lesz. Fiam, én könyörgök neked, ne csinálj butaságot, kérlek a jó Istenre, ne hagyd el ezt a lányt. Anyai szívem úgy érzi, ha ezt megteszed, soha nem tudsz boldog lenni. Még ugyan halkán annyit mondott, - talán még az Isten is megbüntet, ha ezt megteszed. Mi elmondtuk, amit gondoltunk, amit a szívünk diktált, most rajtad a sor, tedd mérlegre, mit veszítesz, és mit nyerhetsz, ha cserben hagyod.

Bálint felállt, átölelte a két szülőt, mint aki megszabadult egy kintól, köszönöm nektek az útmutatást, a tanácsot, döntöttem - Ágnes lesz a feleségem.

Megkönnyebbült a két öreg, lelkükbe újra béke költözött, talán jót tettek - bizony jót, ezt kívánja a becsület. Arra kérlek benneteket, amiről beszélünk, arról senki se tudjon, most át megyek Ágneshez, megmondom neki, a jövő hónapban esküszünk, a szolgálati lakás már várja.

Az öreg Juhász Bálint kikísérte a fiát az autóhoz, mielőtt beszállt, megkérdezte - annak a másik lánynak most mit mondasz fiam?

Édesapám, ez az én bűnöm, nekem kell elrendezni - fájdalmas lesz, tudom - egy kicsit belehalok - de legalább tudom, mi a szerelem.

Mire Siófüzesre ért, már kevés helyen látott világos ablakot, leállította a kocsit, evett egy pár falatot, és lefeküdt, mert hajnalban már dolga lesz.

Az egész nap gyorsan eltelt lótás-futással, nagyüzem volt a gazdaságban, megkezdődött az aratás. Mint a madarak, ő is az esti szürkülettel tért haza, már mindenki haza ment, csak ő maradt valami elszámolásokat kellett befejezni. Amint végzett, jólesően nyújtózott egyet, kopogtak az ajtón.

Tessék! - és kíváncsian nézett a nyíló ajtóra, ki lehet a késői látogató. Meglepetésére Kata lépett be, vidáman üdvözölte. Üdvözlöm a nagy fehér főnököt, láttam, világos van az irodában, gondoltam megnézem, mit csinál ez az éjjeli bagoly. Foglalj helyet, éppen végeztem a munkával, nem vagy szomjas, tölthetek egy pohár üdítőt?

Az az igazság, azért jöttem be, mert áthelyeztek a pesti központba cégvezetőnek, kérném a tanácsod, elfogadjam-e? Drága Kata, én azt tanácsolom, fogadd el, - és köszönöm a bizalmat, hogy ilyen fontos lépésben hozzám fordulsz.

Megragadom az alkalmat, hogy elmondjak valamit, ha van időd meghallgatni, egy olyan titkot az életemből, amit csak te tudhatsz, te érted meg, te bocsájthatod meg nekem. Hallgatlak Bálint - függesztette gyönyörű szemeit a férfira, hogy az zavarba is jött, mert egy darabig csak hebegett-habogott. A padlót nézte zavarában, nem mert a lányra nézni, attól félt, elsírja magát.

Lassan erőt vett az érzelmein.

Tudom, az én bűnöm, nem szeretném, ha úgy éreznéd, hogy okollak valamiért. Megszerettelek - most ismertem meg, mi az igazi szerelem, amit tőled kaptam, amit te adtál nekem. Nem is bűn, nem-nem, csupán az érzelmek találkozása olyan szívvel, ami befogadta. Egy nagyon szép érzéssel gazdagabb vagyok, igaz, egy fájdalommal is.

Miért mondd ezt Bálint?

Azért, mert bár mennyire megszerettelek is, nem lehetsz az enyém. Én tudom, nem leszek igazán boldog, de a te életedet nem szabad tönkre tennem. Ne haragudj, nem tudom megtenni, hogy cserbe hagyjam a menyasszonyomat, megölne a lelkiismeret furdalás, és megölné a szerelmünket is. Én a szívemben őrizlek szerelemmel, amíg csak élek. Nagyon fáj, de el kellett mondani, már az elején meg kellett volna tenni, nem akarlak becsapni, hitegetni, remélem, megérted? Talán még a sors, a szerencse valamikor, amikor már nem okozunk fájdalmat senkinek, váratlanul egymáshoz sodor. Nagyon bánt, nagy a büntudatom, így még az életben nem fáj semmi. Kata a kezéhez ért, Bálint összeresztette, és félve nézett a lányra.

Nem haragszom Bálint, most meg már úgy érzem, az őszinteségedért, a jó szívedért becsüllek, szeretlek téged.

Megértelek, ilyen nagy lelki teherrel nem lehet élni, megkönnyítem a döntésedet, elfogadom a pesti állást, és eltűnök. Nem szeretnék olyan emberrel élni, akit minden nap arra figyelmeztet a lelkiismerete, hogy tönkre tette egy ember életét. Ha nem látjuk egymást, minden nap tudunk felejteni, tudunk úgy élni, hogy nem fáj egymás hiánya. Nem haragszom rád, hiszen annyira ludas vagyok, mint te, mert tudtam, hogy van menyasszonyod, mégis engedtem az érzelmeimnek. A büntetést előbb megkaptuk, mint gondoltuk.

Talán nem halunk bele - és amíg élünk, van remény.

Én is viszek belőled egy darabot a szívemben, ami mindig emlékeztet rád. Isten veled Bálint, én nem kereslek, kérlek, te se keress - a jövő talán majd valamikor igazságot oszt, és mindketten boldogok leszünk.

Bálint meg akarta ölelni, egy utolsó csókra, de a lány elhárította. Ne-ne Bálint, mert attól tartok, utána nem tudnánk elengedni egymást.

Már a lány becsukta maga mögött az ajtót, Bálint keze még mindig úgy állt, mintha ölelni akarna. Nagy nehezen csillapodott felzaklatott lelke, egy fotelba rogyott, és hajnalig nézte az ajtót.

Kata szülei nem tudták megérteni, hogy miért olyan sürgős még ma este a csomagolás, mi ez a ló- halálába hirtelen költözés. Nem értették, hogyan is érthették volna, ők nem sejtették Bálin és Kata hirtelen szövődött szerelmi viszonyát. A végén megnyugodtak, jó állása lesz Pesten Katának, és lesz, aki a nagynénit gondozza, mert nála fog lakni. Gizi tánti - mert csak így emlegették - olyan örömmel fogadta, majd ki bújt a bőréből - neki nem volt gyereke, most végre lesz öregségére -. Hamarosan berendezkedett, azt pedig el kellett felejteni, hogy ő gondozza a nagynénit, mert Gizi tánti megtáltosodott, szeretettel gondoskodott kis hűgárol, úgy kényeztette, mint kislány korában.

Bálint minden nap eszébe jutott, hogy végre találkozott egy olyan pasival, akit igazán szeretni tudott, és itt van, ez meg foglalt. Az új munkahely adott bőven munkát, minden percét lefoglalta, nem igen maradt idő kesergésre, a sebek nyalogatására. Egyszer nyílt bele a szívébe furcsa fájdalom, mikor az édesanyja csak úgy emlegette, hogy az agronómus feleséget hozott. Azért azt nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze - csinos? Hát mit mondjak kislányom, olyan szimpatikus, olyan igazi tanító néni típus. Itt megszakadt a diskuzrus, mert a tánti kérte, ő is akar beszélni a hűgával. Kata visszahúzódott a szobájába, és most először az elköltözés óta hosszan járt gondolatban Siófúzesen.

Bálint beletörődött a neki kiszabott életbe - gondolta, talán jó is lehet, ha minden, mindenki így akarja. Egy évbe sem tellett, megszületett a kislánya, és egy eleven kiskun lány, minden úgy nézett ki, hogy révbe ért, ha csendesen is, de megy az élet. Nem lehet mondani, hogy nagy volt a szerelem, csak úgy, mint az öreg házastársak, egymásra figyelve, egymást támogatva éltek békességben. Két év sem tellett el, még egy kislánnyal szaporodott a család, öröm, a gond, a jövő. Bálint a sok munkába temetkezett, Katáról nem igen hallott, talán egyszer az irodában a főkönyvelő valakinek újságolta, hogy férjhez ment. Kérdezősködni nem akart, de a hír nagyon rosszul esett a szívének - na, akkor leitta magát, két napig nem látták, olyan beteg volt. A bánat is elmúlik, és a macskajajból is ki lehet gyógyulni. Akkor úgy érezte, hogy leplezni kell a bánatát, nehogy valaki észrevegye, nem szeretett volna magyarázkodni.

Azt mondják, a lány a szita alatt is megnő, hát Bálint lányai megnőttek, az egyik már férjet talált, a másik az esküvőre készült. Már unokát is várták, egy kis trónkövetelőt.

Bálint egy napon telefonhívást kapott az iskolából, ahol Ágnes tanított - gyere gyorsan, a feleséged rosszul van. Mire odaért, az orvos megvizsgálta, és hívta mentőt. Bálintot félre hívta, hogy ne hallja a beteg - öregem, nagyon súlyos beteg a feleséged, be kell küldenem az onkológiára. A gyanú ez - de tévedhetek is, bár úgy legyen, tette hozzá. A gyanú beigazolódott, félévi szenvedés után meghalt, Bálint összeroskadt, most érzete, mekkora a veszteség- az italhoz menekült. Önpusztító élet - kinek jó ez?

A lányai pirongatták, védték, szeretgették, mikor mit láttak elfogadhatónak. Nem tudott belenyugodni a sorsába, mindent okolt, hibáztatott, legfőképpen magát.

Az italt, mint drága jó cimborát meg-megtalálta, ha már kábító köd ült az agyán, jól érezte magát. Ez a csalfa barát megbetegítette, a jó érzésért, a mámorért fizetni kell. Intő jelet küldött a szervezet, állj meg, vedd észre - ezt nem szabad. A szív nem bírta.

Kórház, orvosok, gyógyszer, sok-sok türelem, és a szervezet kezdte rendbe szedni magát. Embernek lenni, embernek maradni, megérni unokákat, örülni, hogy vannak.

Bodonyi Kata betartotta szavát, nem kereste Bálintot, bár mióta özvegy lett, többször eszébe jutott. De mindig azzal hessegette el a közeledési szándékát - már öregek vagyunk - nincs már értelme újra kezdeni.

Egy este, a jól eső zuhanyozás után, talán valami kósza vágy tehette, amint meglepéssel szemlélte a tükörben még mindig jó alakját, felsóhajtott, de jó volna egy boldog ölelés. Vágy ébredt benne, még nőnek érezte magát, férfi gyöngédségre, ölelésre vágyott. Furcsának érezte ezt az érzést, végig bizsergett a testén, mint gyenge áramlúktetés - úgy érezte, még nem öreg. Öreg? - tépelődött, hát aki nem fiatal, az nem is lehet boldog?

Annak már nem terem öröm?

Hol van az előírva, hol van törvénybe iktatva, hogy ez tilos?

Gondolatban úgy „györködte” magát, szép jövőt festett, a holnapot már szebbnek látta. Nem volt a szerencse fia, neki mindenért meg kellett küzdeni, de szívós akarattal sok mindent elért.

Talán ez is akarat kérdése?

Vagy szerencse is kell hozzá?

Ki tudja, a véletlen a sors mit ajánl nekünk?

Ilyen kusza gondolatok között feküdt le, egy darabig nézte a szoba sötétjét, mire nagy nehezen elnyomta az álom.

Reggel korán ébredt, amint kinyitotta a szoba ablakát, a kerti almafán egy rigó füttyült, hangjával a reggel hűvössége átölelte - kicsit megborzongott. Ettől egészen felébredt, jó kedvvel tett-vett a házban, reggelit készített, egyetlen lakótársát, az öreg kandúrt is megetette. A kerten át kiment a kapuhoz, a postaládában papír fehérlett, valami csekk, gondolta, és zsebre tette. Amint beért, eszébe jutott a levél, felbontás, szemüveg-már az is kellett. Meglepődött, és valami különös öröm nyargalt az idegein, amint olvasta a feladót, Siófüzes önkormányzata. Tépte a borítékot, ugyan mi lehet benne, ő azt hitte, hogy otthon már elfelejtették, és itt van, tudják, hogy vagyok.

Értesítették, hogy a szülők földjét, amit a tsz visszaadott, ami most már az ő tulajdona, rendelkezem vele. Jött, ment, sürgölődött, úgy feldobta a hír, mint egy gyereket, ha egy nyaralásra, kirándulásra megy. Megyek-megyek, rövidesen megyek, ismételtette magában, nagy zavarában össze-vissza motyogott. Magának sem merte bevallani, de titokban remélte, hogy találkozik Bálinttal. Vajon mennyire viselte meg az élet, álmodozott, maradt-e valami a régi Bálintból, - abból, akit valaha megszeretett.

Ő gondol - e rá, eszébe jut-e Bodonyi Kata - érzi-e még a régi csókot, a régi ölelést? Látja - e a régi szépet a ráncokban, a könnyező szemekben a régi szerelmet? A sötét hajam is fehéren ragyog, az idő festette ilyenre, a szememben a régi ragyogás csillog. Talán mindketten látunk, átélünk még egy csodát, Az érzések, az érzelmeink sokasága szép tud lenni, akkor is, ha elmúlt sok idő. Úgy rohantak át évtizedek az agytekervényein, az elmúlt szépségek sokaságát felidézve, és most fáj, hogy nem történt meg a csoda.

Vagy talán jobb, így állt meg egy pillanatra, így megmaradt a szerelem parazsa, nem oltotta ki lelkiismeret furdalás, vádaskodás keserű szava. A sors így rendelte, így látta jónak, talán igaza volt, még minden szép lehet. Leült, álmodozott, - de jó álmodozni - sóhajtott, ha csak fele teljesül, már boldog. Már hallotta az első szót, érezte az első ölelést, csalóka képzelet, de örömet ad, és jó. Kinyitotta a szemét, otthol volt, magába morgott, fogd a telefont, hívd Siófüzeset, a barátnődet befogad-e, ad-e pár napra szállást? Az otthonról szóló hang a telefonba, a régi barátnő hívó szava boldoggá tette. Gyere-gyere, egy hétig is szívesen látlak. Másnap reggel már a vonatkerekek zakatolása megnyugtatta az idegeit. A találkozás vágya úgy hatalmába kerítette, úgy érezte, ha nem sikerül, talán nincs is élet utána. A várakozás órái annyira elfoglalták, hogy majdnem elfelejtett leszállni.

Leszállt, körülnézett, az ismerős állomás ablakai mintha kérdeznék - ma megjöttél, régen láttalak?

Istenem, sóhajtott, milyen ismerős itt minden, és mégis milyen ismeretlen.

Rég volt, hogy elmentem, rég.

Vagy talán, menekültem?

Vagy tán valami, akkor azt tartottam a legjobb megoldásnak.

Talán az is volt?

Beszállt a falu felé menő buszba, és nem sokára az ismerős utca, a régi vagy megújult házak között robogtak. A falu közepén kiszállt, ballagott a barátnő háza felé, kíváncsian nézett be minden portára, lát-e ismerős arcot. Annyira elfoglalta magát, hogy észre sem vette, hogy a várakozó barátnő már mióta integet a kiskapuból.

Boldog találkozás, boldog ölelkezés, a rég látott barátnő őszinte kedves fogadása. Etette, tömte volna minden földi jóval, így tanulta, a vendéget fogadni kell.

Az tiltakozott, hogy a vonaton nem régen ette meg a hazulról hozott elemózsiát. Ültek a hűvös szobába, beszélgettek, egymás szavába vágva jöttek elő a történetek, hol mosolygós, hol könnyes derűvel. Talán estig meg sem állt volna a beszéd fonala, ha Mocsári Józsi a házigazda haza nem jön a szőlőből. Kölcsönös üdvözlés után ebéd, olyan vendégváró nokedlis-csirkepörkölt. Józsi meg is jegyezte- éreztem, hogy jó ebéd lesz. Látod ezt a haspókot, jegyezte meg Pannika, úgy beszél, mintha sose lakna jól. Ebéd után a két asszony asztalt bontott, Kata segített mosogatni. Panni hiába tiltakozott, te vendég vagy husom, ülj le, és pihenj. Kata nem fogadott szót, segített- mit gondolsz Pannikám, nálam ki mosogat el? Amint rakták, vették az edényeket, Kata kérdezgetett a faluról, az emberekről, míg a végén az agronómus is szoba került. Tudod, Juhász Bálintnak már két éve elmúlt, hogy meghalt a felesége. Aztán mi van vele - kérdezett rá akaratlanul Kata. Utána szegény elkezdett inni, ugye bántotta, hogy maga maradt, meg hát tudod, hogy a férfi nép úgy vigasztalja magát. Az egyik lánya férjnél van, a városban laknak, ott már unoka is van, a kisebbik lányának is van, most mondják barátja, ezek csak úgy összeálltak, mint a zsírtalan csusza. Bálint úgy érezte, hogy nagyon maga van, aztán a borhoz menekült.

A vége tudod mi lett, belebetegedett, úgy hallottam, már jól van. Meg azt is mondják, hogy volt neki egy régi szerelme, és szeretné megtalálni. Panni ferdén nézett Katára, hogy milyen hatást vált ki a felfedezése. Nem kellett csalódnia, mert Kata rákérdezett - tudsz te erről valamit, ki volt?

Panni egy kicsit hallgatott addig, amíg megtörölte a kezét. majd átölelte Kata vállát, - husom, ne titkold, tudod te jobban, mint én. Kata meglepődött, az ő titkát más is tudja, honnan, hogyan?

Ki fecsegett-vagy csak sejtik?

Te Pannikám, honnan tudod te ezt?

Nem emlékszel, mikor elmentél Pestre, annyit súgtál a fülembe, el kell mennem Pannikám, nem akarok bonyodalmakat, botrányt. Én már akkor sejtettem, tudtam, hogy Bálint van a dologban, mert hozzád méltó más valaki nem volt a faluban. Pedig én ezt mennyire titokban tartottam, azt hittem, nem sejtí senki. Ne félj husom, ez az én titkom maradt, ezt más nem tudja, én pedig hallgattam és hallgatok most is.

Köszönöm drága, köszönöm.

Most elmegyek az önkormányzathoz, a földeket elintézem, utána meglátogatom Bálintot. Ha esetleg nem jövök, ne ijedj meg, mert minden megtörténhet. A két asszony cinkosan összevetett, amint Kata ment kifelé, Panni utána szólt - járj szerencsével.

Már a nap kezdett lehajlóba menni, mire Bálinthoz ért. Kicsit megilletődve nyitott be a kapun, kicsit betolakodónak érezte magát, de mindent legyőzött a vágy, hogy lássa a régi kedvest. Bálint a teraszon ült, böngészte az újságot, amint hallotta a kopogást, felkapta a fejét, hirtelen lekapta a szemüvegét, mert nem ismerte meg a látogatót. Először valami furcsa döbbenet ült az arcára, kereste az ismerős vonásokat, lesett egy-egy mozdulatot, ami ismerős, amiből kirajzolódik, ki az, aki jött. Ahogy közelebb ért, a szemek, a mosoly már árulkodott. Boldog szikrák kezdtek ugrálni a szemében, most már mosolyogva kiáltotta, Kata, te vagy? Igen, én vagyok Bálint, remélem nem baj, hogy meglátogatlak. Dehogy, dehogy, ekkora öröm még nem ért mostanában - mond, most megölelhetlek? Ölelték egymást, hosszan tartó boldog öleléssel, amint egymásra néztek, mindkettő szemében könny csillogott.

Mikor elmentem, azt mondtam, ne keress, és én sem kereslek, most úgy érzem, eljött az ideje, hogy a sors igazságot adjon mindkettőnknek. Köszönöm drága, és a nyakába borult - Kata érezte, hogy várta, hogy jókor jött, azt is, hogy jól tesz. Gyere, menjünk be, ott kényelmesebben tudunk beszélgetni, Leültek a hűvös szobába, először akadozva indultak a szavak, lassan mindig nagyobb medret vájtak és folyt megállhatatlanul.

Mondták-mondták az életüket, harminc év keserőségei, csodái törtek elő, őszinte szóval leplezetlenül. Egymás szemében megszépültek, új remény ragyogott, új holnapot vártak. Volt könnyű nevetés, könny csordult fájó szavaktól, fájó emlékek gyöngyszemei csillogó ragyogása. A kéz a másik kezéhez talált, biztató szorítással, meséltek az ujjak, a bőr bársonya ezer vágyat közvetített. Össze-összeborultak, csókjaik ízét boldogság szülte, lassan a hajnal derengett be a redőny lécei között. Bálint halkán a fülébe súgta - ne menj el tőlem, aludj itt nálam. Kata nevető szemekkel rá nézett - most megteszem, mert úgy érzem, többé nem akarjuk elengedni egymást.

Mikor utoljára beszélünk - emlékszel Kata?

Az bólintott, a bólintásban bent volt, mondd kedves, mondd. Mikor elmondtam, hogy van menyasszonyom, azt hittem, örökre megharagudtál, azt hittem, gyűlölni fogsz, hogy a lelkiismeretemre hallgattam, nem a szívemre. Nyugodj meg Bálint, ha nem ezt teszed, nagyon hitvány embernek tartottalak volna, és soha nem lettem volna a tiéd. Őszinte voltál, és bátor, ha akkor nagyon fájt is, de most felemelt fővel nézhetünk mindenkire, és egymásra. Ölelték egymást simogató lázas szerelemmel, most az a parázs, ami a szívükbe lapult, lángolni kezdett, lobogott, amint egyre csak rakták rá a szebbnél-szebb érzelmeket. Amint elkondult a déli harangszó, nyitogatták álmos szemeiket, egymásra néztek, mosolyogtak, csókot adtak. Hány óra lehet, nézett körül Kata - mintha nem hallotta volna a harangszót – a Panni barátnőm várhatott engem. Ne aggódj szívem, megérti a késedelem okát, de most gyere, egyél valamit.

Valahogy mégis késő délután lett, mire elbúcsúztak egymástól.

Kata tett egy ajánlatot, gyere hozzám lakni Pestre. Első hallásra olyan egyszerűnek, megoldhatónak látszott minden. Nem erőltetem, csak ha te is akarod, mert úgy láttam, itt magad vagy, a lányodék dolgozni járnak. Nálam, meg ketten egymást segítve, támogatva nyugodt, öregkort teremtenék magunknak. Én már bele is egyeztem-mondta Bálint, de azért meg szeretném beszélni a lányokkal is. Megérted ugye-nem szeretném, hogy úgy érezzék, hogy cserben hagytam őket. Nekem most haza kell mennem, egy hét múlva újra itt vagyok. addig te megbeszélisz mindent-te szerencsés vagy, mert van kivel, meg tudod osztani a gondolataidat, gondjaidat. Látod, nekem senkim sincs, magam vagyok - itt egy kicsit elhallgatott - de most már te itt vagy nekem. Odabújt Bálintához, és szerelmesen megsimogatta, mindent beszélj meg, és határozz bölcsen, hagyj mindent a lányaidra, ott nekem minden van, ami kettőnknek kell. Drága Katám, nem hittem, hogy hatvanöt évesen új életet kezdek, nem mertem hinni, hogy a sors, a jó szerencse rám irányítja a figyelmét. Most már hiszek a sors rendelkezésébe, hiszem, hogy a rossz után jónak kell jönni, most már remélem a boldog öregkort. Hiszek az öreg szerelemben, amiről idáig csak azt hittem, hogy üres beszéd, hogy nevetség tárgya, most érzem a valóságban, hogy igaz, szép, nem szégyellni való boldogító érzés. Egy hét múlva, hogyha jössz, megismertelek a lányaimmal, a vökkel, remélem, megtaláljátok a közös hangot. Pár nap múlva pedig bepakolunk a kis Trabantunkba, és megyünk hozzád Csillag hegyre.

Elbúcsúztak, és sietett Panni barátnőjéhez, hogy összeszedje a holmiját, és a délutáni buszt le ne kesse. Amint ment az utcán, arra gondolt, mit mondjon, hogy mondjon röstelkedés nélkül, hogy bizony szerelmes nagyon.

Mindegy, határozott, az igazat, az a legrövidebb út, egy igazi barátnő megért. Amint belépett, Panni azzal fogadta - tudom én, hogy nem vesztél el, karon fogta, gyere, mesélj. Kata egy kicsit elpirult, - de hát két barátnő között nincs titok,- gondolta, röviden elmesél mindnet. Tudod Pannikám, addig beszélgettünk, hogy egyszer csak azt vettük észre, felkelt a nap, és ott aludtam. Panni huncutul összehúzta a szemét - aztán más nem történt Katám?

Őszinte leszek - igen, igen, ilyen szép éjszaka ritkán adódik egy nőnek, - átölelte Pannit - boldog vagyok drágám. Ne restelkedj Katám, a Józsim öregebb, mint a Bálint, de még azt is elkapja a kangörccs néha-néha. Én meg tudod, nem is bánom, örülök neki, mert addig még nőnek érzi magát az ember. Ez az élet Katám, hidd el, nagyon örülök, hogy egymásra leltetek, megérdemlitek nagyon. Egy hét múlva jövök Pannikám, és felköltözik hozzám Pestre, úgy érzem, boldogok leszünk.

Drága barátnóm, úgy látom, a régi szerelem nem aludt ki a szívetekben, most fellobbant - ugye milyen jó, hogy vigyáztatok rá? Így az öreg napokra maradt remény a fiatalság megtakarított, megőrzött szépségéből.

Ne haragudj Pannikám, de mennem kell a buszra, tudod, otthon mindent rendbe akarok tenni, mire Bálint feljön, hogy ne legyen más dolgom, mint a főzés, és együtt lenni vele, a sok év mulasztását kibeszélni, minél jobban megérteni a másikat.

Megértelek drágám, megértelek, menj csak, béleld ki boldogsággal a házadat, hogy azokat az éveket, amit a sors nektek ajándékozott, igaz szeretetben éljétek le. Elbúcsúztak, Panni a kapuig kísérte, az utcasarokról még visszaintegetett Kata, az integetésbe a remény, a boldogság vibrált. Panni a kötényét gyűrögette, egy-két könnycseppet kitörölt a szeméből, neki is jól esett a mások boldogsága.

Bálint gyerekei megjöttek a nyaralásból, lejárt az egy hét, estefelé érkeztek frissen, lebarnulva. Mindjárt feltűnt Rékának, hogy a papa milyen vidám, mintha kicserélték volna. Már régen látta ilyen kedélyes, felszabadultnak, ahogy fogadta őket, ahogy tett-vett a ház körül. Te Máté-szólt a párjának-te is észrevetted, hogy a papa milyen változáson ment keresztül. Igen csodálkoztam is egy kicsit, de gondoltam, akadt valaki tyúk, aki megvigasztalta - pajzánkodott - és hát feldobta egy kicsit. Ne legyél rosszmájú, és ne villogtasd a pajzán fantáziádat, örülünk neki, hogy nem szomorúnak, elgondolkodónak látjuk.

Hát persze, én is szeretem, ha víg kedélyű, és nem kutat állandóan a magány keserű bugyrába. Tudom mi az, emlékszel apámra, aki nem tudott kilábalni a depressziójából, és a végén már gondolata sem volt, csak nézett, ki tudja hová rezzentestelen arccal. Hát ezért örülök én ennek a változásnak, ha egy kicsit gonoszkodtam az előtt - bocsi.

Vacsora után Bálint kijelentette, hogy szeretnék valamit közölni veletek - remélem megértetek.

Mondd apa, mondd.

Nem tudom, hogy kezdjem, legjobb, ha rövid leszek-megnősülök. A kijelentésre néma lett mindenki, csodálkozó szemek meredtek rá, olyan formán, hogy ez vicc, vagy igaz valóság. Réka szaladt bátoritanul, apu te igazat mondtál?

Igen kislányom, és kezdett beszélni Katáról, a találkozásról, mesélt, mesélt, már éjfél is elmúlt, még mindig az asztalnál beszélgettek. Mielőtt lefeküdni mentek, Réka megölelte apját- apa, mi örülünk neki, hogy újra a régi vagy, és tudsz bízni, örülni a holnapnak. Alig várom, hogy megismerjem azt az asszonyt, aki téged pár nap alatt így meg tudott változtatni. Remélem, megkedvelitek, nem kérem, hogy úgy tekintsetek rá, mint anyára, csak tiszteljétek, mert engem szeret. Úgy lesz apa - ahogy a beszédedből megtudtuk, kedves, jó szívű lehet. Jó éjt apu, menjünk aludni, mert már leragad a szemem, amint mentek a szobájuk felé, Máté a fülébe súgta - ugye nem gonoszkodtam - nő van a változás mögött?

Most az egyszer eltaláltad - igazad van.

Másnap délre várták Klárikát, hogy kijön a városból, visz egy kis gyümölcsöt, ezt-azt meg már elég régen látták egymást. Réka azzal fogadta, hogy apa nősül. Csak nem - fogadta Klári a hírt - talán elment az esze?

Ne így beszélj apáról Klári, most olyan jó a kedélye, van, ami inspirálja, lát jövőt, látja, hogy az életnek van még értelme.

Majd én beszélek a fejével, vágta föl a fejét Klári gőgösen, azt hiszem, helyre teszem az eszét. Klárikám, ijedt meg Réka, ne hogy itt jelenetet rendezz, nehogy te akard megmondani, mit tehet, mit nem. Esztelenség - esztelenség - érted?

Micsoda szerelem lehet már ebben a korban?

El tudod képzelni?

A vén majmok szerelmest játszanak, és azt hiszik, hogy jól áll nekik. Klárrika szörnyülködött. Réka, hogy tudsz ilyen cinikus lenni, miért ne lehetne szerelmes egy idős ember? Vagy te azt hiszed, belőlük kihalt már minden érzés? Ne ítélkezz, mi nem ismerjük az idős kor problémáit, az érzéseit, azt az emésztő gondolatot, hogy egyre közeleg a vég. Nekik nincs idejük sokat várakozni, meg kell ragadni minden percet, és azt a kis szépet, jót, amit megad nekik az élet. Értsd meg, én támogatom apát, és örülök a boldogságának, tudod, milyen beteg volt, talán még egy két szép évet ráosztott a sors. Szépen beszélsz hugi, de nem győztél meg. Majd az a perszóna beletelepszik a házba, ti meg mehettek, amerre láttok. Annak az asszonynak van háza, apa megy hozzá, mert ő egy szem egyedül van, - se gyereke, se rokona, úgy tudom, csak mi leszünk neki.

Klári meghökkent - mi-hogy érted, hogy mi?

Úgy, hogy még nem is ismer minket, mi sem őt, de apával úgy beszéltek meg, hogy ezt a házat mi kapjuk meg.

Erre Klárinak ezer ráncba szaladt a homlokán a bőr, de Réka leintett –ne ess kétségbe, a te részedre felajánlotta az ő Csillaghegyi házáat. Úgy érveltek apával, amíg élnek, gondoskodnak rólunk, mint apa fogalmazott - nyugodt szívvel akarnak majd itt hagyni bennünket, ha üt az utolsó óra. Most már elmondtam egy pár dolgot apáról, és arról a perszónáról, remélem, a vitriolos kedvednek elment a mérge. Klárrika gőgje alább hagyott, a bőkezű gondoskodásról, amit hallott megtette a hatást, lehajtotta a fejét, mintha szégyellte volna magát.

Bálint jött befelé, nicsak-nicsak, vendég is van?

Igen apa, ma szabadnapom van, gondoltam meglátogatlak benneteket. Jól tetted kislányom, úgyis akartam közölni veled valamit. A nőülést akarod mondani- Réka már elmesélte. Rendbe, akkor csak a véleményedre vagyok kíváncsi. Hát nem tudom apa, nem csinálsz te egy nagy butaságot. Kislányom, ha megismered, biztosan kedvező véleményed lesz róla, nem szeretném, ha szégyenkeznél az előítéleted miatt. Hát, mai azt illeti, nagyon véded azt a hölgyet, nagyon biztos vagy úgy látom a dolgodba. Igen - és szeretném, ha a hétvégén kijönnétek, megismernétek, remélem, nem ellenségesen viselkedsz vele. Ugyanis a jövő héten fölköltözöm hozzá, nem kell félni, nem vesz el tőletek semmit, ő csak adni akar, és csak megértést, tiszteletet vár. Apa, hiszel te az öreg szerelemben, mert nekem olyan furcsa, olyan mesterkéltnél, olyan lehetetlen? Kislányom, ez nem mesterkéltnél, nem hihetetlen, hanem igaz, de én ezt most hiába magyarázom, úgysem érted meg. majd csak akkor, ha megöregszel, csak akkor tudod felfogni, és akkor igazat adsz.

De akkor én már hol leszek - tette hozzá keserűen?

Klári foghegyről még oda vetette - ha megbánod, nekem ne panaszkodj.

Kislányom, nem kioktatást vártam, nem engedélyt, csupán megértést.

Egy hét múlva megjött Kata, és ahogy megbeszélték, együtt volt a család, aránylag békésen, az egymás megismerésére szorítkozott a beszélgetés. Réka nagyon barátságos, előzékeny volt, Klári kimért udvarias. Egyszer mikor nem figyeltek rájuk, a férje odasúgta - azért mosolyoghatnál néha.

Mikor indultak, Réka kísérte ki őket, és megkérdezte, mi a véleményed ezek után? Majd meglátjuk hugi - úgy látszik, nem tudott ellenérveket összegyűjteni, mert csak annyit mondott, apa szakította a virágot, hát szagolja. Klárikám, te miért vagy ilyen ellenségesen gonosz? A bűnöst sem nevezik bűnösnek, amíg el nem ítéli a bíró. Réka - szólt Klári férje - lesz még Klárinak más véleménye is, de ő szeret ítélni, és bizony sokszor téved. Klári olyan szemekkel nézett férje urára, mint aki ölni készül.

Beültek a kocsiba, és elrobogtak.

Hála Isten - sóhajtott Réka, ez is megvolt, és mosolyogva hallgatott befelé.

Bálint és Kata arról beszélgettek, hogy mennyire különböző a két lány. Réka kedves, érzékeny, szeretni való, és szerető szívű lány. Klári kimért, udvarias, kemény, határozott, üzletasszony típus, aki az érzelmeiből nem sok mindent árul el. Testvérek, és mennyire más ez a két lány, az egyik hamar alkalmazkodó, szeretetet áraszt maga körül, békét, megnyugvást teremt. Klárika hideg, önző, nehezen oldódó, maga alkotta igazságokban hisz, nincsen belátással más érzelmeire.

Réka bejött, és átölelte a két beszélgető vállát - drága apu, és Kata mama, azt kívánom nektek, hogy nagyon sokáig legyetek boldogok - és mindkettőt megcsókolta. Köszönjük kislányom - Kata megfogta a kezét, és maga mellé húzta - kislányom, arra kérlek, hogy legyünk barátnők - mert tudom, anyád nem lehetek, azt nem tudom pótolni, ezt tudom, senki sem pótolja, én szeretnék nektek segíteni, ahol csak tudok.

Köszönöm Kata mama, én örülök, hogy apát szereted, hogy újra tud tervezni, élni - és én is megszerettelek.

Holnap mi elmegyünk, de ha ezután bármi problémád van, ha segítség kell, ha hiányzik apa, telefonálj, mi jövünk, segítünk. Talán már elmondta apu, hogy nekem senkim sincs rajtatok kívül, szeretném, ha családtagnak tekintetnétek. Én máris annak érzek, olyan kedves barátnőmnek, akivel majd meg tudok majd beszélni mindent. Megcsókolták egymást- Bálint meg is jegyezte - nagyon szeretlek benneteket, és hálás vagyok, hogy így megértitek egymást. A két nő mosolygott összeölelkezve, Bálint amint nézte őket, könnyes lett a szeme.

Csillaghegy egy ismeretlen, új világ egy mezőgazdasznak, aki egész életében a határt járta, ahol madár füty, erdő, susogás, itt - ott egy traktor pöfögését hallotta. Nem messze tőlük az utca végén lüktetet, rohant a város. Bevásárlóközpont, posta, rohanó buszok, autók dübörgő színes világa, a soha el nem ülő zaj, új volt a szemnek, a fülnek. Nézegette, nem tudta felfogni, hova rohannak kifogyhatatlan sokasága a gépeknek, embereknek, olyan igyekezettel, mintha késésbe volnának, lassan megszokta, itt ez a szokás, ilyen itt az élet. Mikor hazaért egy-egy bevásárlásból, jól esett a csend a virágillatos kertben. Szeretek kint üldögelni Katával, mindig van valami mondanivaló, amit még nem mondtak, nem tudtak a másiktól. megsimogatták egymás kezét, jól esett minden mozdulat, az egymás szemébe feledkezés, az öreg mosoly a ráncokon. Szép volt az este, szép volt a reggel, csókkal ébreszteni a másokat, egy szál virággal köszönni meg a reggelit bohókás szeretettel. Érezték, hogy az öreg szerelem csodás, szép érzés, felemelő, mindnet becsülő az egymásba kapaszkodás féltő, segítő érzése. Nem kellenek gyertyafényes csodás vacsorák, ékszer, ajándék ezrekért, a szép szó, a simogatás, az ölelés az aranynál többet ér. Édesebb a kedves szájában a cseresznye, amit te szakítasz le a fáról, ha a fehér haján végig simít a kezed, szebb, mint a kikelet. Az öreg szerelmet meg kell érteni, hozzá kell öregedni, aki búskomor, fanyar ne próbálkozzon vele. Más, egészen más, mint a fiatalokú lángolás, az izzó parázs hosszantartó meleget ad.

Ez a meleg kitart a síríg.

Csillaghegyen a Vadvirág utcában már mindenki ismerte Bálintot, a mezőgazdász vére nem tudta megállni, ha látta, bajlódni egy fa metszésével, oda ne menjen megmutatni, hogy kell. Itt szőlőt metszett, ott rózsatövet, miféle műtrágya kell ide vagy oda, mikor mivel kell permetezni. A nyár közepén reggel baktatott haza a boltból, kiáltást hall, Bálint bátyám, Bálint bátyám, gyere be, gyere, nézd meg ezt a fát, amit te metszettél meg, nézd, micsoda szép termést hozott. Gyere, nézd meg, mert a dicsőség a tiéd! A legszebb szemeket neked szedtem, - ne tiltakozz - ha te nem vagy, ez a fa már nem él.

Minden napnak megvolt a maga szépsége, bája, minden nap új volt, és mind szép. Repültek a napok, a hetek, és már hány év telet el, számolták - elmúlt már három. Mikor csodálkoztak és bárhogy számolták, csak annyi volt a végeredmény? Három év öreg szerelemben nagyon rövid, nagyon gyorsan elmúló idő. Próbáltak számvetést készíteni, mennyi év van még a számukra vissza?

A kérdésre nincs felelet, nem is lehet - nem látnak a jövőbe, csak remélni lehet, hogy még nincs vége.

Nem lehet még vége, a szeretet, a szép szó, a simogatás új erőt ad, minden reggel új reményt. A tavasz is eljött, új virágokat hozott, zöld lombokat hajtottak a fák, a tavasz virágai pompáztak szerte szét.

Reggel az ébredés nehezen ment, Bálint panaszkodott, a mellében valami fáj, szorít, nehezen kap levegőt. Telefon az orvoshoz, néhány perc múlva megjött, vizsgálat, homlokráncolás, azonnal a mentőt. Asszonyom, a férjét az István kórházba viszik, a gyanú infarktus. Mire a mentők megjöttek, egyre rosszabbodott az állapota - gyorsan fiúk, gyorsan - bízatta őket az orvos. Ahogy vitték a kerten keresztül, már nem látta a virágzó fákat, nem hallotta a cseresznyefa susogását. Már félig egy másik világban járt, csend telepedett rá, semmit nem érző, nem tudó nyugalmas csend.

Amint a mentő elrobogott, Kata céltalanul futkározott a házban, úgy meg volt zavarodva, nem tudta, mit tegyen. Nagy nehezen összeszedte magát, és elkezdett rakodni a táskában, törülközőt, pizsamát, meg ami a kórházba kell. Remegő lábakkal lépett be a kórház kapuján - vajon mit tartogat neki a következő óra. Egy nővér vezette a kórteremig, asszonyom, csak egy-két perc, csak éppen megnézi, itt tartózkodni nem lehet. Hol van - hol van, kérdezte félénken, mert csak lepedő függönyöket látott, zümmögő, villogó gépeket, csöveket, szondát, és néha egy-egy sóhajt. Végre felismerte - Istenem, mi van vele - meg se rezdült az arca - nincs már tudata, a műszerek még segítik élni. Lassan tántorog jobbra-balra, úgy érzi, siralomházban jár, - nem fél - talán még maradni kéne? Egy hang, egy józanító szó - asszonyom, jól van - legyen szíves. Kivezetik, köszönés félt rebeg, egy székre ültetik, vizet kap, és valami tablettát - lassan tisztul az agyán a köd. Haza kellene menni, elindul - taxit hív, nem bízik az erejében, így minden baj nélkül haza ér. Kong a lakás az ürességtől, üres lett minden, leült a fotelba, a csend telepedett mellé.

Lassan eljött az este, a sötét mindent eltakart, úgy ruhástól eldőlt a heverőn, és álomba merült. Reggel, ahogy felkelt, a nap vöröslő sugarai belestek az ablakon, csodálkozva nyitotta ki a szemét, először nem is tudta, hol van. Ruhástól alszom, motyogta - felült - kicsit kába volt a feje, gondolkodott - lassan-lassan kirajzolódott a tegnapi nap.

Bálint jutott eszébe, Istenem mi van vele, indult a telefonhoz, de amit a fali órára pillantott, megállt, még hajnali öt óra van - majd később. A tükörbe nézett, alig ismert magára, kócos hajjal, vöröslő szemekkel, egy összetört nő nézett rá. Így nem mehetek be Bálinthoz, elijedne tőlem, megyek, egy jó forró zuhany majd rendbe tesz. Lezuhanyzott, frissebbnek, nyugodtabbnak érezte magát, a haját is rendbe tette, na, most már van egy kis emberformám. szomjúság, éhség tört rá - gondolkodott, mikor is ettem? Teát főzött, evett pár falatot, a tea jól esett, három csészével is ivott. Átöltözött, hogy mindjárt reggel bemegy a kórházba, Bálint biztosan már keresi. Amint indult, már az ajtót zárta, hallotta, hogy cseng a telefon. Visszalépett, a kórházból telefonáltak - tessék - szólt bele kagylóba rosszat sejtve. Molnár doktor vagyok az István kórházból, szomorúan értesítem, hogy a férje 5.10 perckor elhunyt - fogadja részvéteimet.

Fogta a kagylót, még várt valamit, de csak a telefon bűgása hallott a fülébe fájdalmasan. Nagy nehezen a helyére tette a kagylót, és leült a fotelba, és úgy érezte elhagyta minden kis maradék ereje. Hogy meddig ült így gondolatok nélkül, nem tudta, már a könnye is elapadt, csak ült-ült, és nem várt semmit. Csengettek, ment, ajtót nyitott, a szomszéd jött, aggódtak, hogy már két napja nem látták őket. Meglepődött az összetört asszony láttán - valami baj van, Katika?

Meghalt Bálint, a zokogástól mást nem értett meg - részvéteimet - megyek, küldöm Rózsikát, jöjjön segíteni. Bizony elkélt a segítség, aki telefonált a lányoknak, aki intézkedett, mert a Katát megbénította az a tudat, hogy elveszett minden. Rózsika szomszédasszony mindent elintézett, délben egy tányér húslevest diktált belé, mint mondta - edd aranyom, hogy legyen benned élet.

Ilyen a sors, adott pár szép évet, azt a csalóka látszatot keltve, hogy örökké így marad. A jó hamar véget ér- belőle nekünk csak ennyi jutott - be kell, hogy érjük vele.

Az élet nem vásári portéka, azt években, napokban, órákban mérik - sokszor egy-két percen múlik az élet.